

indrømme, at, hvad han har anført, kunde opvække den Tanke hos mig, at man gaar sikkrere frem ad den af Fleertallet end ad den af Mindretallet betegnede Wei. Den ærede Finantsminister indrømmede vel, at Salgsværdien i Almindelighed lettest og sikkrere lader sig indfinde, og at man som Regel betragtet gjør bedst i at holde sig til den; men han meente, at der i det foreliggende Tilfælde skulde være Omstændigheder, der kunde berettigede til en saadan Afvigelse fra det Almindelige, og han anførte som sin Grund, at Salgsværdien af en Eiendom ikke blot afhænger af almindelige Coniuncturer, men ogsaa af den Lust til at kjøbe, eller af den Søgning, som viste sig paa et enkelt Sted, og derfor kunde Salgsprisen i enkelte Egne stille sig høiere, end det efter almindelige Coniuncturer var at antage. Denne Bemærkning af den ærede Finantsminister er vistnok i en vis Henseende ganske rigtig, men det forekommer mig, at den taber al den Vægt, som den i det foreliggende Tilfælde kunde have, fordi den samme Bemærkning lader sig gjøre med Hensyn til Bestemmelsen af hvilken som helst Priis, og, naar man taler om, hvad Afgiften og Indfæstningen efter Billighed skulde være, saa er det ogsaa en Priisbestemmelse. Afgiftens og Indfæstningens Størrelse er ligesaa vel afhængig af almindelige Coniuncturer i hele Landet, som de indvirkes af den særdeles Søgning, der finder Sted i en enkelt Egn, paa en enkelt Plads. Hvad den ærede Finantsminister anmærkede, reducerer sig saaledes dertil, at Priisen i Almindelighed fastsættes ved en dobbelt Virkning, ved Virkningen af ganske almindelige Aarsager og ved Virkningen af specielle, til den enkelte Egn indskrænkede Aarsager; men dette gælder ikke mindre om Indfæstningen og Afgiften, end det gælder om Kjøbesummen, og derfor kan jeg ikke erkende, at den Grund, som den ærede Finantsminister har paaberaabt sig for hans Afvigelse fra den almindelige Regel, skulde have nogen som helst Gyldighed. Den høitærede Finantsminister meente, at der endvidere til Fordeel for den af Udsalgets Fleertal tilraadede Fremgangsmaade kunde anføres, at Indfæstningssummen nærmere rettede sig efter Capitalværdien, og at derimod Afgifterne snarere rettede sig efter den aarlige

Productionsværdi. Saaledes vilde begge disse vigtige Momenter faae deres behørigte Indflydelse. Jeg troer imidlertid, at en saadan Distinction med Hensyn til Indfæstningens og den aarlige Afgifts Størrelse er mere theoretisk end praktisk; i Paris vil det vistnok vise sig enten med Hensyn til enkelte Giere eller med Hensyn til enkelte Egne, at man har været mere tilbøielig til igjennem høie Indfæstningssummer at forskaffe sig siebliffelig høi Indtægt, medens det med Hensyn til andre Godsseiere eller i andre Egne mere har været Skik igjennem en forhøiet Landgilde eller igjennem høiere aarlige Afgifter at skaffe sig en høiere varig Indtægt, og derfor kan jeg heller ikke tillægge denne af Finantsministeren paaberaabte Grund nogen særdeles Vægt. Jeg troer, at, saaledes som Forholdene ere, vil det for en Commission, der er hensigtsmæssigt sammensat — og heri er saavel Mindretallet som Fleertallet enig, at man i Commissionens Sammensættelse skal søge en kraftig Støtte for den hele Forholdsregels heldige Gjennemførelse — i de allerfleste Tilfælde, siger jeg, vil det være lettere og sikkrere for en saadan Commission at taxere det enkelte Steds Priis i Handel og Wandel end at fastsætte, hvad der „efter Billighed“ skal kunne tages i Indfæstning og Afgift for dette enkelte Sted. Dette forekommer Mindretallet utvivlsomt, — men da vil ogsaa den Begunstigelse, som vedkommende Fæstere efter de tidligere Forhold have utvivlsomt Kray paa, træde langt klarere frem, naar man eftergiver ham $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen for Fæstestedet, saaledes som Mindretallet har foreslået, end det vil see paa den af Fleertallet betegnede Maade. Hvorfor man er kommen til at foreslaae, at netop $\frac{1}{3}$ af Fæstesternes Værdi skulde eftergives, det behøver jeg ikke længe at opholde mig ved. Det har ikke kunnet være Mindretallet Andet end meget behageligt at høre den ærede Finantsminister sige, at, naar Resolutionen af 1ste Juli 1846 nu skulde udkomme, vilde sikkert selv det forrige Rentekammer have foreslaaet, at Fæstterne skulde have $\frac{1}{3}$ af Stedernes fulde Værdi, paa Grund af de i Mellemtiden forandrede Omstændigheder; og det er netop det, som vi foreslaae, hvorfor ogsaa Mindretallet troer, at det paa